Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 956 van 13 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. KÖSE**
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 1 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij dient een verzoek tot internationale bescherming in op 16 augustus 2016 waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 april 2017 haar de subsidiaire bescherming verleent.

1.2 Op 20 december 2024 trekt het CGVS dit statuut van subsidiair beschermde in vermits verzoekende partij herhaaldelijk terug reisde naar haar land van herkomst. Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij hoger beroep aan, doch dit beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 11 september 2025 middels het arrest nr. RvV 332.655. Verzoekende partij wordt nog gehoord op 19 november 2025.

1.3 Als gevolg hiervan wordt op 21 januari 2026 besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht waarbij ook een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten. Op 23 juni 2026 gaat verzoekende partij in beroep tegen deze beide beslissingen bij de Raad.

1.4 Op 30 maart 2026 vat verzoekende partij een samenwoonstdossier op via de gemeentelijke diensten van Pelt. Hierop volgt een negatief advies vanwege de bevoegde Procureur des Konings.

1.5 Op 1 september 2026 wordt ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"*Koninkrijk België*

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref.: (…)
Ref TARAP : (…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Noord-Limburg op 01.09.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer die verklaart te heten: naam: M. voornaam: N. S. M. geboortedatum: (…)1990
geboorteplaats: Salahaldin nationaliteit: Irak
In voorkomend geval, alias:
M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op (…)1990 te Salah ad Din M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op (…)1190 te Balad
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
O 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en ook niet van een geldig visum noch geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.
O 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 16.08.2016. Op 18.04.2017 kende het CGVS de betrokkene subsidiaire bescherming toe. Echter, op 20.12.2024 trok het CGVS het statuut van subsidiair beschermde in wegens herhaalde reizen door betrokkene naar zijn herkomstland Irak. Ook de RvV bevestigde deze beslissing en dat op 17.09.2025. Vervolgens nam DVZ op 21.01.2026 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene. Hierbij werd een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen afgeleverd. Betrokkene ging op 23.06.2026 tegen deze beslissing alsook tegen het bevel in beroep. Het betreft een niet-schorsend beroep. Het loutere feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Irak zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.
Hoewel betrokkene in het hoorrecht d.d. 19.11.2025 meermaals verklaarde op dat moment geen relatie te hebben, diende betrokkene op 30.03.2026 een samenwoonstdossier met een Belgische onderdane in. Op 27.08.2026 werd zijn samenwoonstdossier geweigerd door de Burgerlijke Stand van Pelt na negatief advies van het parket van de procureur des Konings te Hasselt, nadat was vastgesteld dat betrokkene een partnerschap wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Bijgevolg wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 met deze persoon onvoldoende aangetoond. Daarnaast, het loutere feit dat zijn vermeende partner niet kan worden verplicht België te verlaten verhindert niet dat zij betrokkene vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak indien zij dit wenst. Bovendien kan betrokkene vanuit Irak contact onderhouden

met zijn vermeende partner via moderne communicatiemiddelen. Eveneens kunnen bezoeken plaatsvinden in Irak of in een andere staat waartoe beiden toegang hebben.
Wat de scheiding betreft met het oog op het volgen van de geldende verblijfsprocedures, kan worden gesteld dat deze scheiding geen disproportionele inmenging vormt in het gezinsleven. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State kan een verwijdering met het oog op het naleven van de immigratiereglementering niet worden beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het feit dat de partner niet kan verplicht worden hem te volgen naar zijn herkomstland, wil niet zeggen dat zij hem niet kan bezoeken of hem vrijwillig kan volgen. Ze kunnen een band onderhouden indien ze dit wensen, via de moderne communicatiemiddelen.
Bij het nemen van deze beslissing werd rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.
Uit het administratief dossier, het hoorrecht d.d. 19.11.2025 en het hoorrecht d.d. 01.09.2026 blijkt dat betrokkene drie minderjarige kinderen heeft die in België verblijven. Tijdens het hoorrecht d.d. 19.11.2025 verklaarde betrokkene dat hij niet naar Irak kon terugkeren omdat zijn kinderen in België verblijven. Hij verklaarde tevens dat hij uit de echt gescheiden is van de moeder van zijn kinderen, die subsidiaire bescherming geniet in België, en dat de kinderen bij hun moeder verblijven.
Tijdens het hoorrecht d.d. 01.09.2026 werd betrokkene opnieuw in de mogelijkheid gesteld om alle elementen betreffende zijn gezins- en familieleven kenbaar te maken. Hoewel hij zich opnieuw beriep op de aanwezigheid van zijn kinderen in België, legde hij geen nieuwe objectieve stukken voor waaruit zou blijken dat hij op heden een daadwerkelijke en intensieve ouderrol opneemt, noch dat er sprake is van een effectieve gezinskern met zijn kinderen.
Uit het administratief dossier blijkt dat op heden geen gezinskern kan worden vastgesteld tussen betrokkene en zijn minderjarige kinderen. De kinderen verblijven niet bij betrokkene, maar bij hun moeder. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene samenwoont met zijn kinderen of op dagelijkse basis betrokken is bij hun verzorging en opvoeding. Uit het vonnis van de familierechtbank van 14.12.2022 blijkt bovendien dat het contact tussen betrokkene en zijn kinderen dient plaats te vinden via een neutrale bezoekruimte van het CAW. Uit hetzelfde vonnis blijkt dat betrokkene reeds in februari 2020 de gezinswoning heeft verlaten en dat nadien slechts beperkte contacten met de oudste kinderen hebben plaatsgevonden. De jongste dochter was op het ogenblik van zijn vertrek zelfs nog niet geboren.
Betrokkene heeft geen recente stukken voorgelegd waaruit blijkt dat er daadwerkelijk, frequent en regelmatig contact bestaat met zijn kinderen. Evenmin toont hij aan dat hij een wezenlijke rol vervult in hun dagelijkse opvoeding, verzorging, schoolloopbaan of ontwikkeling. Er werden geen attesten, gerechtelijke beslissingen, verslagen van begeleide bezoeken, verklaringen van hulpverleningsinstanties of andere objectieve stukken voorgelegd waaruit een intens gezinsleven kan blijken.
De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende gevolgen als de uitwijzing van een ouder die effectief een gezinskern vormt met zijn kinderen (RvV nr. 126.511 van 01.07.2014; EHRM, Üner t. Nederland, 18.10.2006). Hoewel niet wordt betwist dat deze beslissing een zekere impact kan hebben op de relatie tussen betrokkene en zijn kinderen, dient deze impact te worden gerelativeerd aangezien niet wordt aangetoond dat er momenteel sprake is van een intens en duurzaam gezinsleven. Gelet op de bestaande verblijfsregeling en de beperkte aangetoonde contacten is niet aannemelijk gemaakt dat de verwijdering van betrokkene zou leiden tot een disproportionele verstoring van het gezinsleven. Bovendien kunnen betrokkene en zijn kinderen tijdens een eventuele scheiding contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eveneens staat niet vast dat persoonlijk contact onmogelijk zou worden, aangezien bezoeken kunnen plaatsvinden in een land waartoe alle betrokkenen toegang hebben.
Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene na het verkrijgen van subsidiaire bescherming meermaals vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Zowel het CGVS als de RvV hebben vastgesteld dat hij daar vrienden en familie bezocht en gedurende verschillende periodes verbleef zonder daarbij problemen te ondervinden. De aanwezigheid van zijn kinderen in België heeft hem er dus niet van weerhouden het Belgische grondgebied herhaaldelijk vrijwillig te verlaten en voor langere periodes in Irak te verblijven. Deze vaststelling relativeert zijn bewering dat zijn aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk zou zijn om zijn gezinsleven met de kinderen te onderhouden.
Wat het hoger belang van de kinderen betreft, dient te worden benadrukt dat de aanwezigheid van minderjarige kinderen in België op zich geen automatisch verblijfsrecht opent voor een ouder. Het hoger belang van het kind vormt weliswaar een primordiale overweging, maar heeft geen absoluut karakter.
Betrokkene toont niet concreet aan op welke wijze zijn verwijdering een ernstige aantasting zou veroorzaken van het welzijn, de gezondheid, de opvoeding, de ontwikkeling of de sociale integratie van zijn kinderen. Evenmin wordt aangetoond dat de moeder van de kinderen niet langer in staat zou zijn de dagelijkse zorg voor hen op zich te nemen.
Bij de belangenafweging mag rekening worden gehouden met andere legitieme belangen, waaronder de handhaving van de verblijfswetgeving en de bescherming van de openbare orde (GwH nr. 30/2013 van 07.03.2013; RvV nr. 152.980 van 21.09.2015).

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen wordt niet aangetoond dat deze beslissing een disproportionele inmenging vormt in het recht op eerbiediging van het gezinsleven van betrokkene en zijn kinderen zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.
Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht d.d. 19.11.2025 en het hoorrecht d.d. 01.09.2026 dat zijn moeder, twee broers en twee zussen in Irak verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene het grootste deel van zijn leven in Irak heeft doorgebracht. Hij is er opgegroeid, heeft er onderwijs gevolgd, universitaire studies politieke wetenschappen afgerond en spreekt Arabisch als moedertaal. De familiale omgeving kan bijgevolg ondersteuning bieden bij een eventuele re-integratie in het land van herkomst. Bovendien stelde het CGVS op 20.12.2024 vast dat betrokkene na de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus herhaaldelijk naar Irak is teruggekeerd. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 17.09.2025. De Raad stelde onder meer: "Verzoekers gedrag wijst allerminst op een nood aan internationale bescherming. Immers blijkt duidelijk dat verzoeker eveneens naar Salah al-Din is teruggekeerd. Verzoeker ging er vrienden en familie bezoeken en verbleef er ook. Uit niets blijkt dat verzoeker er werd verontrust door enig feit aldaar." Hieruit blijkt dat betrokkene nog steeds over een relevant familiaal en sociaal netwerk beschikt in Irak.
Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht d.d. 01.09.2026 dat hij door verschillende operaties aan zijn rug, buik en knie "half en half" niet zou kunnen terugreizen naar Irak. Betrokkene brengt echter geen enkel medisch attest, specialistisch verslag of ander objectief medisch document aan waaruit blijkt dat hij momenteel niet reisgeschikt zou zijn of dat een terugkeer naar Irak medisch onmogelijk zou zijn.
Uit het administratief dossier blijken geen medische documenten waaruit een actuele noodzaak tot behandeling, opvolging of reisongeschiktheid blijkt. Voorts blijkt niet dat betrokkene ooit een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Loutere verklaringen, die niet worden ondersteund door objectieve medische stukken, volstaan niet om aan te tonen dat een verwijdering aanleiding zou geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Bijgevolg blijkt niet dat de gezondheidstoestand van betrokkene zich verzet tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel.
Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
Er bestaat een risico op onderduiken:
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:
M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op 02.09.1990 te Salah ad Din
M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op 02.09.1190 te Balad
Daarnaast werd de aan betrokkene op 18.04.2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS ingetrokken op 20.12.2024. Uit de intrekkingsbeslissing blijkt dat betrokkene herhaaldelijk vrijwillig naar Irak terugkeerde, hierover geen waarheidsgetrouwe en consistente verklaringen aflegde en relevante informatie met betrekking tot zijn verblijven in Irak verborgen hield. Het CGVS oordeelde dat hierdoor geen geloof meer kon worden gehecht aan de door betrokkene aangehaalde beschermingsmotieven. Gelet op het gebruik van verschillende identiteiten en het verstrekken van onjuiste of misleidende informatie over essentiële elementen van zijn beschermingsverzoek, blijkt dat betrokkene zich in het kader van zijn verblijfsrechtelijke procedures heeft bediend van misleidende informatie teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen of te behouden.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2026 (bijlage 13octies) dat hem betekend werd op 23.01.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Terugleiding naar de grens
REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:
Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:
Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:
Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.
2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.
Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:
M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op (…)1990 te Salah ad Din (Irak)
M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op (…)1190 te Balad (Irak)

Daarnaast werd de aan betrokkene op 18.04.2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS ingetrokken op 20.12.2024. Uit de intrekkingsbeslissing blijkt dat betrokkene herhaaldelijk vrijwillig naar Irak terugkeerde, hierover geen waarheidsgetrouwe en consistente verklaringen aflegde en relevante informatie met betrekking tot zijn verblijven in Irak verborgen hield. Het CGVS oordeelde dat hierdoor geen geloof meer kon worden gehecht aan de door betrokkene aangehaalde beschermingsmotieven. Gelet op het gebruik van verschillende identiteiten en het verstrekken van onjuiste of misleidende informatie over essentiële elementen van zijn beschermingsverzoek, blijkt dat betrokkene zich in het kader van zijn verblijfsrechtelijke procedures heeft bediend van misleidende informatie teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen of te behouden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2026 (bijlage 13octies) dat hem betekend werd op 23.01.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht d.d. 01.09.2026 niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat het volgens hem momenteel gevaarlijk is in Irak. Daarnaast verwees hij naar de aanwezigheid van zijn drie kinderen en een partner in België. De door betrokkene aangehaalde elementen werden reeds onderzocht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS trok op 20.12.2024 de aan betrokkene toegekende subsidiaire beschermingsstatus in. Deze beslissing werd vervolgens bevestigd door de RvV op 17.09.2025. Daarbij werd vastgesteld dat betrokkene na de toekenning van zijn subsidiaire beschermingsstatus herhaaldelijk vrijwillig naar Irak terugkeerde, er gedurende langere periodes verbleef, er familie en vrienden bezocht en geen problemen ondervond. De RvV oordeelde uitdrukkelijk dat uit het gedrag van betrokkene geen nood aan internationale bescherming blijkt en dat uit niets blijkt dat hij tijdens zijn verblijven in Irak werd verontrust door enig feit.

De door betrokkene aangehaalde elementen werden derhalve reeds beoordeeld door het CGVS en de RvV. Uit deze beoordelingen blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming en dat redelijkerwijze kan worden afgeleid dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Irak. Betrokkene brengt in het kader van onderhavige procedure geen nieuwe, concrete en objectieve elementen aan die aanleiding geven om van deze beoordeling af te wijken. Het louter aanhalen van een algemene onveiligheidssituatie in Irak volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Betrokkene verklaarde tijdens het hoorrecht d.d. 01.09.2026 dat hij door verschillende operaties aan zijn rug, buik en knie "half en half" niet zou kunnen terugreizen naar Irak. Betrokkene brengt evenwel geen enkel medisch attest, specialistisch verslag of ander objectief medisch document aan waaruit blijkt dat hij lijdt aan een aandoening die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijken geen medische documenten waaruit een actuele noodzaak tot behandeling, opvolging of reisongeschiktheid blijkt. Voorts heeft betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Zelfs de omstandigheid dat een verwijdering een invloed kan hebben op de gezondheidstoestand of levensverwachting van een vreemdeling volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen. Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen tegen een verwijdering dwingend zijn, wat in casu niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Bijgevolg toont betrokkene niet aan dat een terugkeer naar Irak een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken om medische redenen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op (…)1990 te Salah ad Din (Irak)

M., N. S. M. met de Iraakse nationaliteit, geboren op 02.09.1190 te Balad (Irak)

Daarnaast werd de aan betrokkene op 18.04.2017 toegekende subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS ingetrokken op 20.12.2024. Uit de intrekkingsbeslissing blijkt dat betrokkene herhaaldelijk vrijwillig naar Irak terugkeerde, hierover geen waarheidsgetrouwe en consistente verklaringen aflegde en relevante informatie met betrekking tot zijn verblijven in Irak verborgen hield. Het CGVS oordeelde dat hierdoor geen geloof meer kon worden gehecht aan de door betrokkene aangehaalde beschermingsmotieven. Gelet op het gebruik van verschillende identiteiten en het verstrekken van onjuiste of misleidende informatie over essentiële elementen van zijn beschermingsverzoek, blijkt dat betrokkene zich in het kader van zijn

verblijfsrechtelijke procedures heeft bediend van misleidende informatie teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen of te behouden.
4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2026 (bijlage 13octies) dat hem betekend werd op 23.01.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.
Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de Vreemdelingenwet. Betrokkene maakt namelijk gebruik van verschillende identiteiten, met name M., N. S. M., geboren op (…)1990 te Salah ad Din (Irak), en M., N. S. M., geboren op (…)1990 te Balad (Irak). Daarnaast blijkt uit de beslissing van het CGVS van 20.12.2024 dat betrokkene geen volledige en waarheidsgetrouwe medewerking heeft verleend aan de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelde immers vast dat betrokkene herhaaldelijk vrijwillig naar Irak terugkeerde, hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, geen duidelijkheid verschafte omtrent de werkelijke duur en frequentie van zijn verblijven in Irak en relevante informatie heeft achtergehouden. Tevens weigerde hij zijn Iraaks paspoort voor te leggen, waardoor geen duidelijk zicht kon worden verkregen op zijn reizen van en naar Irak. Door het verstrekken van onvolledige en misleidende informatie en het niet voorleggen van relevante documenten heeft betrokkene niet actief meegewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke situatie.
Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (…), Attaché Opvolging BGV, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Noord-Limburg en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, M., N. S. M., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 01.09.2026.
(...), gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, (3) Brussel, 01.09.2026".

1.6 Op 1 september 2026 wordt verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.7 Op dezelfde dag wordt ook besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoekende partij.

1.8 Op 7 september legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie waarbij zij de schorsing en nietigverklaring vordert van de bestreden beslissing.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1 Verzoekende partij verblijft op heden in het gesloten centrum 127bis alwaar zij wordt vastgehouden.

2.2 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

"*Aangaande de gegrondheid van het beroep*

Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, meent verzoeker de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

Middelen :
- Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel
- Schending van artn. 3 en 13 en 8 EVRM,
- Schending van de artn. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de motivering van administratieve beslissingen:

DVZ beperkt zich ertoe de beslissing van het CGVS en de bevestiging door de RvV integraal over te nemen, zonder bijkomende individuele toetsing aan de actuele familie-, integratie- of humanitaire situatie.

Nochtans vereist artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 dat elke administratieve beslissing, en dus ook een uitzettingsbeslissing, gebaseerd moet zijn op een precieze, op het concrete dossier afgestemde redenering. De loutere verwijzing naar terugkeer naar Irak en de bevestiging door de RvV volstaat niet om de bijzonder ernstige gevolgen voor verzoekers leven en gezinsleven – met name uitzetting en gezinsbeëindiging – te rechtvaardigen.

I.

In migratierechtelijke dossiers is artikel 8 EVRM bijzonder relevant wanneer een uitwijzingsmaatregel of een weigering van verblijf tot scheiding van gezinsleden of verstoring van het privéleven kan leiden. Uit de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat staten bij de toepassing van uitwijzing of het beëindigen van verblijf een "evenredigheidstoets" moeten uitvoeren ("fair balance"): ze moeten de belangen van het individu (privé- en gezinsleven, duur en kwaliteit van het verblijf, banden met het gastland, kwetsbaarheid, aanwezigheid van kinderen, intensiteit familieband, enz.) afwegen tegen het algemeen belang (zoals openbare orde, migratiecontrole, nationale veiligheid).

Volgens het Hof dienen de relevante factoren te zijn: 1) de aard en duur van het verblijf; 2) de kwaliteit en intensiteit van het gezinsleven; 3) de leeftijd waarop de betrokkene in het gastland aankwam; 4) de mate van integratie in het gastland, 5) de impact en evenredigheid van een uitwijzingsmaatregel, inclusief eventuele gevolgen voor afhankelijke kinderen of partner.

Verweerster voert aan dat verzoeker onvoldoende banden met België zou hebben, wat verzoeker uitdrukkelijk betwist. Sinds 2016 is hij onafgebroken in België woonachtig, gelegaliseerd via een K-kaart, ingebed in het sociale en gezinsleven.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM, alsook nationale jurisprudentie, moet een uitzettingsmaatregel in het licht van artikel 8 EVRM steeds worden afgewogen tegen de band met het gastland, de duur van het verblijf, de mate van integratie, het bestaan van gezins- en sociale banden, en het effect van een uitwijzing op het gezinsleven. (Boultif t. Zwitserland, Üner t. Nederland, Jeunesse t. Nederland (EHRM); art. 11, 57/6 Vw.). Het louter stellen dat die banden onvoldoende zouden zijn, zonder concrete toets aan deze factoren, volstaat uiteraard niet.

Verzoeker is de biologische vader van drie minderjarige kinderen die zich in België bevinden. Zij verblijven bij hun moeder, die subsidiaire bescherming geniet:
1) N., geboren op 20 februari 2014, thans 12 jaar oud; 2) N., geboren op 2 oktober 2016, thans bijna 10 jaar oud; en 3) N., geboren op 15 maart 2020, thans 6 jaar oud.

Hoewel verzoeker gescheiden is, blijft hij een essentiële rol spelen in het leven, de opvoeding en het welzijn van zijn kinderen. Verzoeker heeft omgangsrechten met zijn kinderen. Het feit dat hij niet samenwoont met de moeder doet geen afbreuk aan het brede begrip "gezinsleven" zoals beschermd door art. 8 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft meermaals benadrukt dat ook bij gescheiden ouders het recht op omgang, deelname aan de opvoeding en de plicht om zorg te dragen voor het kind behoren tot het beschermde gezinsleven (Boultif t. Zwitserland, Ciliz t. Nederland).

Er is sprake van een zware vechtscheiding tussen verzoeker en zijn ex-partner. De ex-partner belemmert in de praktijk ieder contact tussen verzoeker en de kinderen. Verzoeker wordt structureel verhinderd om een normale ouderrol op te nemen.
Verzoeker heeft daarom procedures opgestart bij de familierechtbank om omgangsrecht, contactmomenten en eventueel (her)regeling van verblijf af te dwingen. Deze procedures zijn lopend. De drie kinderen treden daarom mede op als verzoekers, omdat hun recht op gezinsleven rechtstreeks wordt geraakt.
Uit het vonnis van de familierechtbank van 14.12.2022, waarnaar verweerster zelf verwijst in Bijlage 13 septies, blijkt dat contact tussen verzoeker en de kinderen enkel kan doorgaan via een neutrale bezoekruimte

(CAW). Dit bevestigt dat er ernstige familiale conflicten zijn en dat de breuk in het gezinsleven niet voortvloeit uit onwil van verzoeker, maar uit de houding van de ex-partner.
Sindsdien heeft verzoeker alles in het werk gesteld om het contact te herstellen: hij onderhoudt, binnen de beperkingen van de ex-partner en de gerechtelijke regeling, zoveel mogelijk contact via berichten, telefoons, enz. ..
Verzoeker heeft, zolang hij daartoe financieel in staat was, onderhoudsgelden betaald voor zijn kinderen. Pas na de intrekking van zijn verblijfsstatus en de daaropvolgende beslissingen van verweerster is hij zijn inkomen kwijtgeraakt. Het is precies om die reden – het wegvallen van elke bron van inkomsten – dat de betalingen noodgedwongen zijn moeten uitblijven. Het uitstel of stoppen van de onderhoudsbijdragen is dus geen uiting van onwil of desinteresse ten aanzien van de kinderen, maar het rechtstreekse gevolg van zijn precair juridisch en financieel statuut.

Verweerster stelt middels de bestreden beslissing dat er geen intens gezinsleven zou bestaan en dat verzoeker geen "daadwerkelijke en intensieve ouderrol" zou opnemen. Deze stelling is onjuist en houdt geen rekening met: - de objectieve hinder door de vechtscheiding en het obstructieve gedrag van de ex-partner;
- de lopende familierechtbankprocedures waarin verzoeker juist tracht het contact juridisch af te dwingen;
- de psychologische impact op de kinderen, die een vader verliezen niet door zijn keuze, maar door omstandigheden.

De drie minderjarigen hebben een zelfstandig recht op gezinsleven met hun vader. Door diens verwijdering naar Irak en langdurige uitsluiting via inreisverbod wordt dit recht drastisch aangetast.

Het feit dat verzoeker momenteel geen vaste verblijfplaats heeft, geen inkomsten geniet en zijn vaderrol daardoor slechts minimaal kan opnemen, mag niet worden gezien als een definitieve toestand. Deze situatie is het directe gevolg van zijn onzekere verblijfsrechtelijke en financiële positie. Verzoeker wenst, zodra zijn juridische en sociale situatie is gestabiliseerd, onmiddellijk opnieuw het nodige te doen om zijn ouderlijke verantwoordelijkheid ten volle op te nemen en de contacten met zijn dochters actief te herstellen.

Indien verzoeker naar Irak wordt uitgezet, wordt zijn recht en zijn plicht om als vader zijn kinderen te begeleiden, te ondersteunen en deel uit te maken van hun dagelijkse leven, fundamenteel belemmerd en – gelet op de afstand, veiligheidssituatie en de praktische realiteit – vrijwel volledig onmogelijk gemaakt. Vanuit Irak is het voor verzoeker niet haalbaar om omgang te hebben met zijn nog zeer jonge dochters, om hun opvoeding bij te sturen, in hun belangen te voorzien of enig concreet contact te onderhouden. Dat impliceert niet alleen een objectieve aantasting van het gezinsleven van de kinderen, maar ook een schending van hun belang (het zogeheten "best interest of the child" in de internationale kinderrechtenverdragen, ook door art. 8 EVRM meegewogen).

Het EHRM wijst erop dat uitwijzing van een ouder niet mag plaatsvinden zonder specifieke, individuele analyse van de gevolgen voor het gezinsleven en het belang van de kinderen (Jeunesse t. Nederland, Uner t. Nederland). De staat moet motiveren waarom het algemeen belang zwaarder zou wegen dan het belang van het kind en het gezinsleven. In deze zaak is er van een dergelijke motivering in de bestreden beslissing geen sprake.

Kortom is verzoeker vader van drie minderjarige dochters, bij wie hij ondanks de scheiding een betrokken ouder is en een omgangsrelatie onderhoudt. Uitwijzing maakt deze omgang onmogelijk, wat niet alleen verzoeker zelf, maar vooral zijn dochters ernstig treft en hun recht op familiale band schendt.
Het gezinsleven, opgebouwd door jarenlang verblijf, sociale integratie en persoonlijke zorg, wordt door verweerster onvoldoende gewaardeerd en niet zorgvuldig afgewogen tegen het algemeen belang. Schending van art. 8 EVRM en het "best interest of the child" is daarmee manifest.

Verweerster besluit dan ook ten onrechte dat er geen intens en duurzaam gezinsleven zou bestaan tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen en dat de verwijdering geen disproportionele inmenging zou vormen in hun gezinsleven.

Deze motivering is in strijd met art. 8 EVRM en de rechtspraak (o.a. EHRM Boultif, Üner, Jeunesse, El Ghatet; zie samengevat in Vademecum p.19-21), omdat:
- het belang van de minderjarige kinderen niet als "primordiale overweging" wordt onderzocht; DVZ focust enkel op de formele verblijfsregeling bij de moeder;
- de bestaande, conflictueuze context (vechtscheiding, obstructie door de ex-partner) niet genuanceerd wordt meegewogen;
- de lopende familierechtbankprocedures voor contactherstel volledig buiten beeld blijven.

De uitwijzing van een ouder die, ondanks hindernissen, actief tracht zijn ouderrol te herstellen, is voor minderjarigen bijzonder ingrijpend. De vraag is niet of er momenteel een "perfecte gezinskern" bestaat, maar of de Staat door verwijdering:
- een reële kans op herstel van de familieband ontnemend; en
- een ernstige, moeilijk te herstellen schade aanricht aan het emotionele en sociale welzijn van de kinderen.

Verweerster motiveert niet hoe de belangen van de kinderen concreet zijn afgewogen, noch waarom de positieve verplichtingen onder art. 8 EVRM (bevorderen van gezinsleven) niet zouden gelden in deze context.

II.

Verweerster baseert zich op de intrekking van de subsidiaire bescherming en stelt dat verzoeker "herhaaldelijk vrijwillig naar Irak is teruggekeerd zonder problemen" en dat "uit niets blijkt dat hij er werd verontrust". Verzoeker betwist deze conclusies ten stelligste.

Verzoeker wijst erop dat eerdere verblijven in Irak enkel mogelijk waren doordat hij:
- zich verdoken hield, met zeer beperkte contacten buiten een kleine familiekring;
- een low-profile levensstijl aannam, zonder publieke zichtbaarheid, werk of breed sociaal netwerk; - slechts korte perioden verbleef, met het oog op terugkeer naar België.

De eerdere, kortstondige bezoeken van verzoeker aan Irak vonden uitsluitend plaats omwille van uitzonderlijke familiale omstandigheden. Zijn moeder was zwaar ziek en haar overlijden werd op korte termijn gevreesd, zodat verzoeker zich genoodzaakt zag haar nog éénmaal te gaan bezoeken. Zonder deze drastische en emotioneel zeer belastende redenen zou verzoeker nooit zijn teruggekeerd naar Irak. Deze bezoeken kunnen dan ook niet worden geïnterpreteerd als een normale, veilige terugkeer, maar als noodsituaties waarin verzoeker, ondanks het risico, tijdelijk en onder de radar zijn zieke moeder is gaan zien.

Bij een langdurig, zichtbaar verblijf in Irak zou verzoeker echter als "buitenstaander" worden opgemerkt en opnieuw worden geconfronteerd met de dreigingen die aan de basis lagen van zijn oorspronkelijke vlucht. In zijn familie- en lokale context bestaat een reëel risico op ernstige schade voor zijn fysieke integriteit en leven.

De rechtspraak en doctrine, waaronder het Vademecum, wijzen erop dat:
- vroegere, korte verblijven in het herkomstland, vaak onder de radar, geen bewijs zijn van afwezig risico (p.19 Vademecum; RvV 12.10.2022, nr. 278654 over Afghanistan);
- een verslechterende socio-economische en humanitaire situatie in een land alsnog tot een schending van art. 3 EVRM kan leiden;
- de non-refoulementtoets een actuele, individuele risicoanalyse vergt, niet louter een verwijzing naar oude verblijven.

Verzoeker zal bij gedwongen terugkeer naar Irak als ex-asielzoeker herkenbaar zijn, in een context waarin sociale controle sterk is en waar eerdere problemen (politieke, clan- of familieconflicten, etc.) opnieuw kunnen opspelen. Hij zal niet meer kunnen terugvallen op laag-profielbezoeken, maar moet zich duurzaam vestigen, wat zijn risico aanzienlijk vergroot.

De eerdere intrekking van de subsidiaire bescherming gebeurde zonder dat deze actuele en zeer persoonlijke risico's afdoende werden onderzocht in het licht van art. 3 EVRM. Verweerster herhaalt dit gebrek in de bestreden beslissingen: er is geen genuanceerde analyse van zijn concrete veiligheidscontext.

Artikel 3 EVRM impliceert voor uitwijzing en het beëindigen van bescherming dat niemand mag worden verwijderd naar een land waar een reëel risico bestaat op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling.

Deze "non-refoulement"-verplichting werd herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), onder andere in Soering t. VK (1989), Chahal t. VK (1996), M.S.S. t. België en Griekenland (2011).

Verzoeker heeft er alle belang bij dat de bestreden beslissing vernietigd wordt, aangezien deze op flagrante wijze een ernstige schending uitmaakt van artikel 3 en 13 EVRM.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM dient artikel 3 EVRM absoluut te worden toegepast: niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een reëel risico bestaat op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (zie o.m. Irlande t. VK, Tyrer, en in het bijzonder M.S.S. t. België & Griekenland).

Het EHRM preciseert verder dat een slechte behandeling, inclusief een straf, een minimum aan ernst dient te bereiken om onder artikel 3 EVRM te vallen. Deze ernstbeoordeling is relatief en hangt af van de totale context en onder meer van de aard, context, duur en gevolgen van het optreden, maar ook van factoren als geslacht, leeftijd, of gezondheidstoestand van het slachtoffer (Irlande tegen Verenigd Koninkrijk, § 162; Tyrer, §§ 29-30). Om als 'inhumaan' of 'vernederend' te worden aangemerkt, moet de behandeling verder gaan dan het onvermijdelijke leed dat gepaard gaat met een legitieme straf (Tyrer, loc. cit.). Ook moet rekening worden gehouden met het psychisch lijden en de morele angst veroorzaakt door een verlengde onzekerheid over het dreigende geweld.

Concreet komt het erop neer dat:
- Elke uitwijzing, overdracht of intrekking van verblijf, individueel moet toetsen of bij terugkeer een reëel, actueel gevaar bestaat op een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden.
- Afscherming van asielbescherming, bijvoorbeeld wegens tijdelijke terugkeer, mag niet tot uitzetting leiden zonder grondig onderzoek naar de werkelijke risico's op ernstige schade.

Een administratieve beslissing moet concreet en individueel motiveren:
- Waarom bij verzoeker geen reëel risico bestaat,
- En/of waarom tijdelijke terugkeer niet impliceert dat het gevaar definitief verdwenen is,
- Waarom de actuele veiligheidssituatie structureel, ingrijpend en duurzaam gewijzigd is (zie RvV 13 september 2017).
Louter verwijzen naar abstracte "afgenomen risico's" of "normale bezoeken" volstaat niet.

Indien verzoeker wordt uitgezet terwijl het risico op ernstige schade bij terugkeer niet structureel is uitgesloten,
- schendt verweerster artikel 3 EVRM,
- is de intrekkingsbeslissing onvoldoende gemotiveerd,
- en is de proportionaliteit en subsidiariteit van de maatregel niet verzekerd.

Er dient in casu benadrukt dat:
- non-refoulement voor elke verwijderingsbeslissing afzonderlijk moet getoetst worden;
- verslechterende humanitaire situaties in het herkomstland (zoals in Afghanistan, cf. RvV 12.10.2022, nr. 278654) kunnen aanleiding geven tot schending van art. 3 EVRM, ook zonder dat één specifieke actor de enige verantwoordelijke is;
- verweerster en uw raad verplicht zijn medisch en veiligheidsbewijs grondig te analyseren.

Door verzoeker te verwijderen zonder grondig onderzoek van zijn individuele risico, en door zijn eerdere low-profile verblijven in Irak als bewijs van veiligheid te gebruiken, schendt de beslissing het non-refoulementsbeginsel en art. 3 EVRM.

Verweerster, in navolging van CGVS, grondt het besluit op het vermeende gebrek aan risico bij terugkeer. Toch stelt de terzake geldende regelgeving dat – zelfs bij tijdelijke terugkeer of familiaal bezoek – dit niet automatisch impliceert dat geen reëel risico op ernstige schade bestaat. Verweerster heeft nagelaten de redenen van de bezoeken te beoordelen. Verweerster neemt tekortgeschoten motieven over zonder actueel onderzoek of enige schijn van proportionaliteit.

Uw Raad nuanceerde zelf reeds het belastende karakter van sociale mediabeelden. Uit recente rechtspraak (zie onder meer RvV 13 september 2017, nr. 191.956 e.a.) volgt dat een tijdelijke, familiaal gedreven terugkeer en beperkte aanwezigheid niet bewijst dat subsidiaire bescherming bij aanvang onterecht werd toegekend, noch per definitie leidt tot het verdwijnen van een risico bij een definitieve terugkeer.

Artikel 3 EVRM verbiedt uitdrukkelijk uitzetting naar een land waar een reëel risico bestaat op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerster is verplicht dit indringend, individueel en actueel te motiveren, bij gebrek waaraan de intrekking en uitzetting onwettig is.

III.

Verweerster motiveert de beëindiging van verzoekers verblijf mede door te stellen dat verzoeker onvoldoende banden met België zou hebben, en erkent enkel diens vroegere reizen naar Irak als doorslaggevend. Deze benadering is niet alleen onzorgvuldig en onvolledig, maar schendt tevens fundamentele beginselen van evenredigheid en gelijke behandeling, en miskent de beschermingsomvang van artikel 8 EVRM.

Verzoeker leeft sinds 2016 onafgebroken, ingeschreven en geregulariseerd in België, met een geldige K-kaart tot 2032. Hij heeft gedurende deze periode een zichtbaar en aantoonbaar sociaal netwerk opgebouwd, participeerde actief aan het maatschappelijk leven, onderhoudt familiale contacten en heeft zijn persoonlijke en professionele activiteiten in België ontwikkeld. Dit langdurig verblijf creëert structurele worteling en integratie.

Het beheersen van de Nederlandse taal is geen voorwaarde voor het recht op verblijf, bescherming, integratie of een correcte proportionaliteitsbeoordeling (Vreemdelingenwet; zie ook RvV 6 augustus 2025). Een gebrekkige kennis van het Nederlands mag verzoeker niet worden tegengeworpen als argument voor een gebrek aan integratie of maatschappelijke worteling. De rechters (zowel nationaal als bij het EHRM) erkennen dat taalproblemen veelvuldig voorkomen bij nieuwkomers of langdurig verblijvende vreemdelingen, zeker bij personen met een asielverleden, en dat daarmee rekening moet worden gehouden bij de civiele en bestuursrechtelijke beoordeling.

Volgens vaste rechtspraak (Boultif t. Zwitserland, Jeunesse t. Nederland), en bevestigd door de Raad, mag het ontbreken van een perfecte beheersing van het Nederlands niet automatisch als bewijs of indicatie van een ontbreken van integratie gelden, in het bijzonder wanneer verzoeker zich anderszins inspant om deel te nemen aan het maatschappelijk en gezinsleven, zijn sociale context versterkt en zijn verblijf structureel invult. Integendeel, het niet of matig beheersen van het Nederlands is vaak inherent aan de kwetsbare positie van internationale beschermingszoekers en moet met openheid, redelijkheid en niet-discriminerend worden benaderd.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM (Boultif t. Zwitserland, Üner t. Nederland, Jeunesse t. Nederland), mogen de migratieautoriteiten bij een ingrijpende verblijfsbeslissing niet uitsluitend het formele verblijfsrecht of subjectieve beoordelingen (zoals taalkennis) hanteren, maar moet het volledige sociale, familiale en maatschappelijke functioneren in kaart worden gebracht.

Dit betekent dat de overheden verplicht zijn om erkende integratie-elementen zoals duur van het verblijf, aard, frequentie en kwaliteit van familie- en sociale banden, feitelijke maatschappelijke participatie en het belang van het gezinsleven mee te wegen. De enkele vaststelling dat verzoeker niet vlot Nederlands spreekt, overrulet niet de objectieve, structurele band met België die uit jarenlang verblijf en maatschappelijke inbedding volgt. Het proportionaliteitsbeginsel (art. 8 EVRM; zie ook HvJ EU, "C-636/16") vereist in deze context een individuele, evenwichtige afweging waarin het gebrek aan taalkennis slechts één van de vele elementen is – en nooit bepalend mag zijn zonder grondige en gemotiveerde afweging van alle andere relevante omstandigheden.

Het beginsel van gelijke behandeling en het discriminatieverbod (art. 14 EVRM) verplicht bovendien dat immigratieautoriteiten personen die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden – langdurig verblijf, bewezen integratie, gezinsbanden – op vergelijkbare wijze behandelen, ongeacht hun taalachtergrond of afkomst. Door verzoekers context te negeren en hem ongelijk te behandelen vanwege zijn taalbeheersing, schendt verweerster dit fundamentele rechtsbeginsel.

Een correcte, zorgvuldige en rechtmatige toepassing van het verblijfsrecht vereist derhalve dat verzoekers volledige integratietraject, sociale, familiale en maatschappelijke worteling op individuele wijze wordt gewaardeerd, zonder disproportioneel gewicht toe te kennen aan het (gebrek aan) beheersing van het Nederlands. Het nalaten van zo'n volledige analyse, door gebrekkige taalkennis te (mis)bruiken als hoofdargument, of zelfs slechts als ondersteunend bewijs voor gebrekkige integratie, is ontoelaatbaar en in strijd met artikel 8 en 14 EVRM, het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel.

IV.

Verzoeker heeft in België een vriendin met wie hij een duurzame en reële relatie onderhoudt. Op 30.03.2026 diende hij een samenwoonstdossier in bij de Burgerlijke Stand van Pelt. Dit werd geweigerd na negatief parketadvies, met de conclusie dat het om een "schijnrelatie" zou gaan, enkel gericht op het verwerven van een verblijfsrecht (Bijlage 13 septies/sexies).

Verzoeker betwist deze kwalificatie en zal dan ook zeker beroep aantekenen hiertegen bij de bevoegde rechtbanken. De relatie berust niet op verblijfsfraude, maar op een authentieke affectieve band, die reeds geruime tijd bestaat en zich uit in:
- *gemeenschappelijke plannen;*
- *regelmatige contacten en emotionele steun gedurende zijn moeilijke juridische situatie; - verklaringen van de partner en derden over de echtheid en duurzaamheid van de relatie.*

De uitwijzing en het inreisverbod zullen deze relatie praktisch verbreken. Het recht op privé- en gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM omvat ook dergelijke duurzame partnerschappen.

DVZ beperkt zich tot de vaststelling dat er een negatief parketadvies is en leidt daaruit af dat er geen "beschermenswaardig gezinsleven" bestaat. Dit is een kennelijke beoordelingsfout: er wordt geen concrete belangenafweging gemaakt over de relatie, noch worden de feiten die verzoeker aanbrengt op hun merites onderzocht. Noch is deze beslissing definitief en onherroepbaar.

V.

Verweerster stelt dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht van art. 74/22 en 74/23 Vreemdelingenwet, o.m. omdat hij meerdere identiteiten zou gebruiken (M. / M.) en onvoldoende informatie gaf over zijn reizen en documenten (Bijlage 13 septies).
Verzoeker erkent de bestaan van varianten in de schrijfwijze van zijn naam (transliteratie, administratieve fouten, verschillende registraties), maar betwist dat dit gelijkstaat aan frauduleus gedrag. Hij is bereid alle identiteitsdocumenten (paspoort(en), geboorteakte, etc.) voor te leggen en heeft dit in de praktijk ook gedaan, voor zover fysiek beschikbaar.
De verschillen tussen M. en M. zijn te herleiden tot spelling en transliteratie van Arabisch naar Latijns schrift; dit is een bekend fenomeen en kan niet op zich dienen als bewijs van ernstige fraude.

Wat de medewerkingsplicht betreft: verzoeker heeft zich altijd beschikbaar gehouden voor hoorrechten (19.11.2025 en 01.09.2026); hij heeft verklaringen afgelegd over zijn reizen, familie, kinderen en partner; eventuele onvolledigheden zijn mede te wijten aan taalproblemen, traumatische ervaringen en complexe familiecontext; hij is bereid bijkomende medische en identiteitsdocumenten te bezorgen, maar werd in de administratieve procedure niet altijd adequaat begeleid.

Verweerster besluit dat een minder dwingende maatregel "ondoeltreffend" zou zijn en kiest voor vasthouding, zonder:
- een individuele beoordeling te maken of meldplichten of verplichte verblijfplaats voldoende zouden zijn; - in rekening te brengen dat verzoeker een verankerd gezins- en sociaal leven in België heeft (kinderen, partner, netwerk), wat het vluchtgevaar in realiteit verlaagt;
- de proportionaliteit van vasthouding te toetsen in het licht van het hoger belang van de kinderen en de ernst van de gevolgen van verwijdering.

Verweerster "stapelt" verwijten (meerdere identiteiten, intrekking subsidiaire status, vroegere niet-uitvoering BGV) zonder te tonen dat:
- verzoeker vandaag geen bereidheid heeft om te communiceren en zich bereikbaar te houden; - er geen enkel alternatief bestaat dat de verwijdering kan voorbereiden zonder detentie.

VI.

Artikel 13 EVRM verplicht staten om niet alleen formeel, maar ook materieel een rechtsbescherming te voorzien die doeltreffend, toegankelijk, onafhankelijk en genuanceerd is, telkens wanneer een schending van een EVRM-recht (zoals art. 3 of art. 8 EVRM) wordt aangevoerd.

Het EHRM stelt terzake het volgende:
- Het rechtsmiddel moet feiten en motieven daadwerkelijk onderzoeken. Een zuiver procedurele of automatische bevestiging volstaat niet.
- Het bestuursorgaan en/of de rechter moet alle relevante persoonlijke omstandigheden van de betrokkene beoordelen (EHRM, Jabari t. Turkije, §50-51).
- Er moet een 'fair balance' zijn tussen de belangen van de staat (bijvoorbeeld regulering migratie) en de beschermde rechten van het individu (De Souza Ribeiro t. Frankrijk, 2012).
- De beslissing moet duidelijk aangeven hoe is gewogen tussen alle belangen, feiten en persoonlijke kenmerken.

Verzoeker wijst erop dat verweerster, door enkel de intrekking te bevestigen zonder eigen analyse van alle relevante omstandigheden (duur verblijf, netwerk, integratie, gezinsleven, medische/psychosociale toestand, effect op het gezin), geen individueel en effectief rechtsmiddel waarborgt en geen eerlijke afweging maakt, zoals artikel 13 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen. Het proportionaliteitsbeginsel vereist dat een administratief orgaan alle belangen en gevolgen in kaart brengt en motiveert.

In onderhavig geval stelt verzoeker vast dat vereerster enkel formeel verwijst naar de intrekking door het CGVS en de bevestiging door de RvV, zonder enig zelfstandig onderzoek te verrichten naar zijn concrete

situatie in België, zijn persoonlijke belangen, het gezinsleven (met drie minderjarige kinderen te België), zijn langdurige integratie, de duur van het verblijf, en eventuele medische of psychologische kwetsbaarheid.

Artikel 13 EVRM vereist nochtans dat een administratieve autoriteit, bij het nemen van een maatregel die tot uitzetting of beëindiging van verblijf leidt en waarvan de gevolgen diepgaand ingrijpen in het privé- en gezinsleven, een individuele proportionaliteitsafweging maakt. Deze afweging behoort meer te zijn dan een loutere vermelding of optelsom; het moet blijken dat alle persoonlijke omstandigheden diepgaand, reëel en specifiek in rekening zijn gebracht. Slechts dan is er sprake van een "effectief rechtsmiddel" als bedoeld in artikel 13 EVRM.

DVZ verzuimt te onderzoeken hoe het jarenlang verblijf en de integratie in België het belang van verzoeker én van zijn kinderen concreet beïnvloeden. Het gezinsleven en de betrokkenheid van verzoeker als vader bij drie dochters wordt niet onderzocht, noch verantwoord afgezet tegen het beoogde doel van de overheid. Er is evenmin een specifieke analyse van eventuele medische of sociaal-psychologische factoren die een uitwijzing disproportioneel maken. (EHRM Jabari t. Turkije, 2000; De Souza Ribeiro t. Frankrijk, 2012; M.S.S. t. België en Griekenland, 2011.)

Deze automatisering en oppervlakkigheid van de bestreden beslissing schendt artikel 13 EVRM, omdat de beslissing niet het karakter draagt van een voldoende toegankelijk en effectief rechtsmiddel, niet alle relevante (persoonsgebonden) feiten ten gronde behandelt, en volledig faalt op het vlak van evenredige, individuele afweging van belangen en gevolgen.

VI.

Verweerster verwijst bij de beëindiging van verzoekers verblijf naar de intrekking van subsidiaire bescherming door het CGVS, maar slaagt er niet in om afzonderlijk en individueel aan te tonen dat sinds die beslissing de veiligheidssituatie in Irak daadwerkelijk en structureel duurzaam is gewijzigd. Verweerster beperkt zich tot het volgen van eerdere conclusies, zonder zelf een actuele, feitelijke analyse of een onafhankelijke risico-inschatting te doen.

Volgens art. 55/5, 55/5/1 Vw. en vaste rechtspraak (RvV 13 september 2017) vereist een intrekking of beëindiging van het verblijf duidelijke motieven en nieuwe, objectieve feiten die aantonen dat het risico verdwenen is door een ingrijpende en niet-voorbijgaande wijziging van de omstandigheden. Voldoet voldoet daar niet aan, zodat het motief onzorgvuldig en onvoldragen is.

De bestreden beslissing is bijgevolg onvoldoende gemotiveerd, onzorgvuldig, onredelijk, disproportioneel en niet gebaseerd op een individuele en zorgvuldige afweging van het dossier. Ze schendt daarmee het recht op bescherming tegen refoulement, het gezinsleven, het recht op een effectief rechtsmiddel, en de nationale motiveringsverplichting.

De feiten worden opgesomd, maar onvolledige bewijsvoering of ontbrekende context wordt direct als "ongeloofwaardig" afgedaan, zonder rekening te houden met de (door verzoeker geschetste) omstandigheden en bijgebrachte documenten.

Verweerster gaat er m.a.w. ten onrechte voorbij aan het ernstig, individueel risico op vervolging en onmenselijke behandeling, minimaliseert de feiten en motiveert de kernbeslissing hoofdzakelijk met abstracte opmerkingen over inconsistenties, zonder voldoende individuele, contextuele toets.

De beslissing is bijgevolg onvoldoende gemotiveerd, disproportioneel en niet gestoeld op een individuele en zorgvuldige belangenafweging. Zij miskent verzoekers recht op gezinsleven, artikel 3 en artikel 13 EVRM, het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringswet.

Aanvullende stukken:

Verzoeker behoudt zich het recht voor om onderhavig verzoekschrift te vervolledigen met nieuwe, actuele bewijsstukken en motieven in de loop van de procedure, conform de regels van de urgente procedure."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in realiteit eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.8 De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;”.

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum op het moment dat zij staande gehouden werd. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde gemaakt wordt aan haar verblijf. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

3.9 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin een termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
[…]
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
[…]
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
[…]
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
[…]
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoekende partij wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Dit gevaar voor het onderduiken wordt gebaseerd op het gebruik van misleidende informatie (gebruik verschillende identiteitsgegevens) en het feit dat er geen gevolg gegeven werd aan eerdere verwijderingsmaatregelen. Hiervoor wordt uitdrukkelijk verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2026.

3.10 Verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het bestaan van een gezinsleven dat zij zou beleven met haar minderjarige kinderen en dat beschermd zou worden door artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst naar lopende procedures in het kader van een echtscheiding en het feit dat uit deze procedures voor de Familierechtbank moet afgeleid worden dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven dat door verzoekende partij ook gewenst is. Dat er op heden geen sprake zou zijn van een daadwerkelijke en intensieve ouderrol zou te wijten zijn aan de ex-partner van verzoekende partij die het contact tussen haar en de kinderen zou tegenwerken. Van zodra de verblijfsrechtelijke en financiële positie het verzoekende partij terug toelaat, geeft zij aan het voornemen te hebben om het contact met haar kinderen terug op te nemen.

Daarnaast wijst zij nog op de relatie die zij zou hebben in België en die zij intussen uitgebouwd zou hebben. Er zou geen sprake zijn van fraude met het oog op een verblijfsrecht.

3.11 Artikel 8 van het EVRM heeft betrekking op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Het verblijf van verzoekende partij werd immers beëindigd nadat ook haar eerder verleende subsidiaire bescherming door het CGVS ingetrokken werd. Sedertdien beschikt verzoekende partij niet meer over een geldig verblijfsrecht in België. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan

handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing geeft een overzicht van de gegevens die in verband met het gezinsleven van verzoekende partij bekend zijn. Deze beslissing aanvaardt inderdaad dat verzoekende partij de vader is van drie minderjarige kinderen, maar stelt tegelijk ook vast dat er hierbij geen sprake is van een gezinsleven dat het nemen van de beslissing tegen houdt. Er wordt besloten dat er geen sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven met deze kinderen vermits er erg beperkte contacten zijn tussen verzoekende partij en haar kinderen. Uit het vonnis van de Familierechtbank uit 2022 blijkt dat er zo goed als geen contact is tussen verzoekende partij en haar kinderen waarbij de beide oudste kinderen ook niet echt contact wensen te hebben met hun vader. Destijds werden er onderhoudsgelden voldaan, maar recentere gegevens dan deze uit 2024 liggen niet voor. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij dit element weliswaar tracht te nuanceren, maar anderzijds ook aangeeft dat dit klopt. Zij geeft aan op het moment erg weinig contact te hebben met haar kinderen, maar dat zij van zodra haar verblijfsrechtelijke en financiële positie het zouden toelaten terug contact wenst met haar kinderen. Hierdoor ondergraaft zij uiteraard niet de bevindingen van de bestreden beslissing en kan zij ook niet voorhouden dat er een onoordeelkundig onderzoek gevoerd zou zijn naar haar gezinsleven. Verzoekende partij geeft aan dat zij getracht heeft contact te blijven houden met haar kinderen. Dit kan zij ook onverminderd blijven doen zoals de bestreden beslissing ook terecht opmerkt.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Voor wat de beweerde relatie betreft met een Belgische onderdaan kan de Raad enkel vaststellen dat er een aanvraag ingediend werd voor de registratie van een samenwoning, maar dat deze vooralsnog niet gebeurde nadat er een negatief advies volgde vanwege het Openbaar Ministerie waaruit blijkt dat minstens één van de partners eerder een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt dan wel het opbouwen van een duurzame leefgemeenschap beoogt. In deze omstandigheden stelt de Raad zich de vraag naar het opwerpen van dit argument. In ieder geval kan de feitelijke en gratuite bewering van verzoekende partij als zou zij wel een dergelijke duurzame leefgemeenschap willen opbouwen niet aanzien worden als voldoende om de bevindingen zoals vervat in de bestreden beslissing tegen te spreken.

3.12 Verzoekende partij verwijst naar haar verblijf sedert 2016 waaruit zij lijkt af te leiden dat ook haar privéleven beoordeeld had moeten worden. Het komt dan ook gepast voor om eraan te herinneren dat het begrip van privéleven zich *in concreto* beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden. Verdere verduidelijking geeft verzoekende partij niet over haar privéleven of wat dit zou betekenen.

3.13 Verzoekende partij wijst nog op het feit dat zij weliswaar terug reisde naar haar land van herkomst, maar dat deze reizen verbonden geweest zouden zijn aan een bezoek aan haar zwaar zieke moeder. Als zij daadwerkelijk terug zou moeten keren, zou er opnieuw een gevaar kunnen ontstaan in de context die destijds aanleiding gaf tot het verlenen van de subsidiaire bescherming. Er zou geen of een onvoldoende toetsing gebeurd zijn aan de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partij voorhoudt dat haar reizen naar haar land van herkomst ingegeven waren door een noodsituatie en dan meer in het bijzonder omwille van haar zwaar zieke moeder. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij dit argument reeds aangevoerd had wanneer zij door het CGVS gehoord werd inzake de intrekking van haar subsidiaire bescherming. Naar aanleiding van deze beweringen en het daarop volgende onderzoek werd er vastgesteld dat het gedrag van verzoekende partij niet te rijmen valt met een nood aan internationale bescherming. Het blijkt duidelijk dat verzoekende partij inderdaad terugkeerde naar haar geboorteplaats en er ook een bepaalde tijd verbleef zonder dat er ook maar enig feit voorviel dat haar veiligheid aantastte.

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM voorhoudt wijst verwerende partij op het volgende. Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. Ook hier beperkt verzoekende partij zich tot een louter feitelijke uitleg die de bevindingen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze tegenspreekt en al evenmin een bewijs of begin van bewijs uitmaakt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.14 Vervolgens gaat verzoekende partij nader in op de redenen die geleid hebben tot de beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Waarbij zij onder meer wijst op haar langdurig verblijf, integratie en het feit dat het al dan niet beheersen van de lokale taal niet gezien mag worden als een bijkomend argument om het verblijf te beëindigen.

In dit kader wijst de Raad er op dat deze kritiek op heden niet dienstig is vermits deze overduidelijk gericht is tegen de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijf waartegen zij reeds een ander beroep indiende en waar zij de kans heeft haar argumenten alhier aan te voeren.

3.15 Verzoekende partij gaat nog nader in op de aangevoerde medewerkingsplicht. Zij geeft aan dat zij steeds ter beschikking bleef voor de overheid en dat er niet besloten kan worden dat een detentie nodig is en dat geen minder dwingende maatregelen volstaan.

De naamsverwarring kan volgens haar ook niet aanzien worden als fraude, maar is het gevolg van de transcriptie van het Arabisch schrift naar het Latijns schrift. Ook dit argument kan niet gevolgd worden daar de identiteitsgegevens ook een andere geboorteplaats betreffen en dus niet enkel betrekking hebben op een dergelijke transcriptie. Hoe dan ook zou dit *per impossibile* ook de andere motieven van de bestreden beslissing niet onderuit kunnen halen.

3.16 Ten slotte voert verzoekende partij nog artikel 13 van het EVRM aan en stelt zij dat er sprake moet zijn van een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 13 van het EVRM handelt over het beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 13 van het EVRM voorziet evenwel slechts in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wier grondrechten, die in het EVRM zijn opgesomd, geschonden werden en de verzoekende partij maakt dit in haar geval niet aannemelijk, waardoor evenmin een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt.

3.17 De gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing zouden een afschrift zijn van de besluiten van de beslissing van het CGVS en zouden geen resultaat zijn van een eigen afzonderlijk onderzoek van de situatie van verzoekende partij zelf.

Ook dit argument lijkt betrekking te hebben op de beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekende partij destijds beëindigd werd en niet op het op heden voorliggende en bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.18 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	A. DE WILDE